

Непознатото момиченце се приближи къмъ Линка и протегна ръка.

— Азъ. . . не, ти да не си отъ града?

— Отъ София съмъ; дойдохме съ мама тукъ да прекараме лѣтото.

— Тогава ще бждемъ заедно. Азъ ще те разведа на всѣкжде.

Линка радостно протегна ръка.

— Какъ те казватъ?

— Магда.

— А мене Ангелина, но всички ме знаятъ Линка. О-хо, гледай, ей го дѣдо излиза! Хе-хей!

Линка побѣгна къмъ края на скалата, отвърза престилката си и я размаха изъ въздуха. Вѣтрътъ развѣваше като златенъ облакъ русата ѝ коса. Боситѣ ѝ крачка бѣха обгорени и зачервени отъ слънцето. Очитѣ ѝ, свѣтло сини, като безоблачното небе, искрѣха отъ радостъ.

— Гледай, ей сега ще се обърне!

Една лодка се отдалечаваше отъ брѣга. Лодкарътъ се обърна, издигна високо лопатата и рой капчици заблѣщукаха като сребърни зрънца изъ въздуха. Линка отново размаха престилката, после отведнажъ се сѣти за нѣщо и плесна съ ръце:

— Божичко, ами азъ забравихъ книжката! Ела!

Линка припна къмъ кжщичката си. Магда се намѣсти до нея върху послания съ сѣно камъкъ.

— Отъ кжде получи тази книга?

— Изпрати ми я моята учителка. Гледай, Робинзонъ! Ето го, пжтува по морето. Вижъ тукъ Петканъ при него. Ей ги, дивацитѣ! Робинзонъ заминава за родното си мѣсто. . .

Притиснати едно до друго, децата замълчаха, загледи нататъкъ къмъ морето. Наоколо бѣ тихо. Слън-